

Ο διάλογος ως στοιχείο προσέγγισης και κατανόησης

Αριστερά: Κώστας Λάβδας, Selfie, Διαστάσεις 100x100 εκ., ακρυλικά σε καμβά. Δεξιά: Χρήστος Κεχαγιόγλου, Διάλογος, Ακρυλικό σε καμβά.

Διάσπαση και αντιπαλότητα στην ιστορία των θρησκειών

Το χρονικό του Σχίσματος

«Στα 1054 υπήρξε ένα σοβαρό επεισόδιο. Οι Νορμανδοί πίεζαν τους Έλληνες της Βυζαντινής Ιταλίας να συμμορφωθούν με τα Λατινικά έθιμα. Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ Κηρουλάριος απαίτησε ως αντίμετρο από τις Λατινικές εκκλησίες της Κωνσταντινουπόλεως να υιοθετήσουν τις Ελληνικές συνήθειες, και το 1052, όταν αυτές αρνήθηκαν, τις έκλεισε. Ίσως το μέτρο αυτό να ήταν σκληρό, αλλά σαν Πατριάρχης είχε κάθε δικαίωμα να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο. Ο Μιχαήλ και οι υποστηρικτές του από όλες τις Λατινικές συνήθειες αποδοκίμαζαν ιδιαίτερα τη χρήση των 'αζύμων', του άζυμου άρτου δηλαδή στην Ευχαριστία... Το 1053 όμως ο Κηρουλάριος έδειξε μια πιο διαλλακτική στάση και έγραψε στον Πάπα Λέοντα Θ' πως ήταν έτοιμος να αποκαταστήσει το όνομά του στα Δίπτυχα. Ανταποκρινόμενος σ' αυτή την προσφορά, και για να διευθετήσει το επίμαχο θέμα των Ελληνικών και Λατινικών συνηθειών, ο Λέοντας έστειλε το 1054 τρεις παπικούς λεγάτους στην Κωνσταντινούπολη, αρχηγός των οποίων ήταν ο Ουμβέρτος, επίσκοπος της Silva Candida. Η επιλογή του καρδινάλιου Ουμβέρτου ήταν ανεπιτυχής, επειδή και οι δυο τους, αυτός και ο Κηρουλάριος δηλαδή, ήταν άνθρωποι με άκαμπτο και αδιάλλακτο χαρακτήρα, και η συνάντησή τους δεν προοίωνε τίποτε το καλό για τους χριστιανούς. Οι λεγάτοι, όταν παρουσιάστηκαν στον Κηρουλάριο, δεν του έκαναν καλή εντύπωση. Αφού του παρέδωσαν ένα γράμμα από τον Πάπα, απομακρύνθηκαν χωρίς τους συνηθισμένους χαιρετισμούς. Το ίδιο το γράμμα, αν και υπογραμμένο από τον Λέοντα, είχε στην ουσία συνταχθεί από τον Ουμβέρτο, και το ύφος του ήταν εμφανώς εχθρικό. Μετά απ' αυτό ο Πατριάρχης αρνήθηκε να έχει οποιαδήποτε περαιτέρω επαφή με τους λεγάτους. Τελικά ο Ουμβέρτος έχασε την υπομονή του και άφησε στην Αγία Τράπεζα της Αγίας Σοφίας μια Βούλα Αφορισμού κατά του Κηρουλάριου: Μεταξύ των άλλων κακώτρων κατηγοριών σ' αυτό το έγγραφο, ο Ουμβέρτος κατηγορούσε τους Έλληνες για παράλειψη του Filioque από το Σύμβολο! Ο Ουμβέρτος έσπευσε να εγκαταλείψει την Κωνσταντινούπολη χωρίς να

δώσει καμιά εξήγηση για την πράξη του, και επιστρέφοντας στην Ιταλία παρουσίασε το συμβάν ως μεγάλη νίκη της Ρωμαϊκής Έδρας. Ο Κηρουλάριος και η Σύνοδος του εκδικήθηκαν αναθεματίζοντας τον Ουμβέρτο (αλλά όχι και τη Ρωμαϊκή Εκκλησία). Η προσπάθεια για συμφιλίωση κατέληξε σε μια κατάσταση χειρότερη από πριν. [...] Η διαμάχη ήταν κάτι που αγνοούσαν εν πολλοίς οι απλοί χριστιανοί στην Ανατολή και στη Δύση. Το σχίσμα οριστικοποιήθηκε με τις Σταυροφορίες: αυτές έφεραν ένα νέο πνεύμα μίσους και πικρίας, και κατέβασαν ολόκληρη την υπόθεση στο επίπεδο του λαού».

Γουέαρ, Κ., Επίσκοπος Διοκλείας, *Η Ορθόδοξη Εκκλησία*, Ακρίτας, Αθήνα, 1998, σελ. 100-102 (διασκευασμένο).

Η Άλωση της Πόλης από τους Σταυροφόρους

Τιντορέτο, Άλωση της Κωνσταντινούπολης, 1204.

Επιλογή από τις 95 Θέσεις του Μαρτίνου Λούθηρου

«Εν ονόματι του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, Αμήν.

5. Ο Πάπας δεν επιθυμεί ούτε είναι ικανός να συγχωρήσει οποιεσδήποτε τιμωρίες, εκτός από εκείνες που έχει επιβάλλει η δική του εξουσία ή εκείνη των εκκλησιαστικών κανόνων.

8. Οι εκκλησιαστικοί κανόνες της μετάνοιας επιβάλλονται μόνο στους ζωντανούς και, σύμφωνα με τους ίδιους τους κανόνες, τίποτε δεν μπορεί να επιβληθεί στους αποθνήσκοντες.

21. Οι ιεροκήρυκες των συγχωροχαρτιών σφάλουν όταν λένε πως ένας άνθρωπος έχει συγχωρηθεί για κάθε ποινή και έχει σωθεί μέσω των παπικών συγχωροχαρτιών.

22. Μάλιστα, ο Πάπας δεν δίνει άφεση σε καμιά ποινή στις ψυχές στο καθαρτήριο, σύμφωνα με το κανονικό δίκαιο, την οποία οι ψυχές έπρεπε να έχουν πληρώσει όσο ζούσαν.

24. Για τον λόγο αυτό, οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν εξαπατηθεί από αυτή τη γενικευμένη και εύκολα παρεχόμενη υπόσχεση για απελευθέρωση από την ποινή.

27. Κηρύσσουν μόνο ανθρώπινες διδασκαλίες όσοι λένε πως μόλις τα νομίσματα κουδουνίσουν στο χρηματοκιβώτιο, η ψυχή φεύγει από το καθατήριο.

28. Είναι βέβαιο πως μόλις τα νομίσματα κουδουνίσουν στο χρηματοκιβώτιο, ίσως αυξηθεί το κέρδος και η πλεονεξία, αλλά όταν παρεμβαίνει η εκκλησία, το αποτέλεσμα βρίσκεται αποκλειστικά και μόνο στα χέρια του Θεού.

36. Κάθε πραγματικά μετανοημένος Χριστιανός έχει δικαίωμα στην πλήρη συγχώρηση της ποινής και της ενοχής, ακόμη και χωρίς να κατέχει συγχωροχάρτι.

43. Οι Χριστιανοί πρέπει να διδαχθούν ότι όποιος δίνει στους πτωχούς ή δανείζει στους έχοντες ανάγκη, κάνει καλύτερη πράξη από όποιον αγοράζει συγχωροχάρτια.

50. Οι Χριστιανοί πρέπει να διδαχθούν ότι αν ο Πάπας γνώριζε την εξαναγκαστική απόσπαση χρημάτων την οποία επιβάλλουν οι ιεροκήρυκες που πωλούν τα συγχωροχάρτια, μάλλον θα προτιμούσε να καεί η Βασιλική του Αγ. Πέτρου παρά να οικοδομηθεί πάνω στο δέρμα, στη σάρκα και τα οστά του ποιμνίου του.

51. Οι Χριστιανοί πρέπει να διδαχθούν ότι ο Πάπας θα επιθυμούσε και θα έπρεπε να επιθυμεί να δώσει από τα δικά του χρήματα, ακόμα και αν έπρεπε να πωλήσει τη Βασιλική του Αγ. Πέτρου, σε πολλούς από τους οποίους κάποιοι γυρολόγοι αποσπούν χρήματα πωλώντας συγχωροχάρτια.

62. Ο πραγματικός θησαυρός της εκκλησίας είναι το ιερότατο ευαγγέλιο της δόξας και της χάρις του Θεού.

76. Αντιθέτως, λέμε ότι τα παπικά συγχωροχάρτια δεν μπορούν να αναιρέσουν ούτε την ελάχιστη από τις θανάσιμες αμαρτίες στον βαθμό που αφορά την ενοχή.

86. Επίσης, γιατί ο Πάπας, του οποίου ο πλούτος είναι σήμερα μεγαλύτερος από εκείνον του πλουσιότατου Κροίσου, δεν κατασκευάζει αυτήν τη Βασιλική του Αγ. Πέτρου με δικά του χρήματα και όχι με τα χρήματα των πτωχών πιστών;».

Μετάφραση: Θ. Γραμμένος (Περιοδικό: *Αστήρ της Ανατολής*, τεύχος Οκτωβρίου 2005).

Το αίτημα του διαλόγου και της ειρηνικής συνύπαρξης εκκλησιών και θρησκειών

Η Μικτή διεθνής επιτροπή για τον θεολογικό διάλογο μεταξύ της Καθολικής και της Ορθόδοξης Εκκλησίας

«Η ίδρυση το 1979 της Μικτής Διεθνούς Επιτροπής για το θεολογικό διάλογο αποτέλεσε σίγουρα ορόσημο στις οικουμενικές σχέσεις μεταξύ της Καθολικής και της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Μετά από πολλές συναντήσεις στα πλαίσια της αδελφότητας και προσεκτική προετοιμασία σε διάφορους τομείς, και οι δύο Εκκλησίες βρέθηκαν σε θέση να δεσμευτούν κάτω από μία συστηματική

Στις 7 Δεκεμβρίου του 1965 ο Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας και ο Πάπας Παύλος ΣΤ' αίρουν τους αφορισμούς.

θεολογική θεώρηση, που στοχεύει στην αποκατάσταση της πλήρους κοινωνίας μεταξύ τους. Για πρώτη φορά ύστερα από τη Σύνοδο της Φλωρεντίας, η αμοιβαία εμπιστοσύνη και το ενδιαφέρον επιτρέπουν μία τέτοια πρωτοβουλία. [...]

Ο Πάπας Ιωάννης – Παύλος ΙΙ και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος εξέφρασαν τη γνώμη της πλειοψηφίας των περισσότερων Καθολικών και ορθόδοξων παρατηρητών δηλώνοντας στην Κοινή Διακήρυξη της 29^{ης} Ιουνίου 1995 ότι: *‘Η προσφάτως ιδρυθείσα αδελφότητα μας στο όνομα του ενός Θεού μας έχει οδηγήσει σε μία ειλικρινή συζήτηση, ένα διάλογο που επιδιώκει την αλληλοκατανόηση και την ενότητα. [...]*

...Η μικτή Επιτροπή είναι σε θέση να διακηρύξει ότι οι Εκκλησίες μας αναγνωρίζουν η μία την άλλη ως Αδελφές Εκκλησίες, συνυπεύθυνες για την προστασία της Μίας του Θεού Εκκλησίας, με πίστη στο Θείο σχέδιο, και με έναν ιδιαίτερο τρόπο που δίνει έμφαση στην ενότητα. Ευχαριστούμε τον Κύριο της Εκκλησίας από τα βάθη της καρδιάς μας, επειδή αυτές οι επιβεβαιώσεις που έχουμε κάνει από κοινού, όχι μόνο επιταχύνουν την επίλυση των δυσκολιών που υπάρχουν, αλλά στο εξής επιτρέπουν σε Καθολικούς και Ορθόδοξους να δώσουν μια κοινή μαρτυρία πίστης’.

Mgr. Johan Bonny, Εισήγηση μέλους της επιτροπής για την προώθηση της ενότητας των Χριστιανών της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. *Ορθόδοξη Θεολογία και Οικουμενικός Διάλογος*, συλλ. τόμος, Επιμ. Π. Βασιλειάδης, Αποστολική Διακονία, Αθήνα, 2005, σσ. 183-184.

Στιγμιότυπο από την επίσκεψη του πάπα Φραγκίσκου στην Κωνσταντινούπολη 29-30 Νοεμβρίου 2014. Φωτογραφία του ASSOCIATED PRESS.

Η Ορθοδοξία στη Δύση

[...] Πάνω απ’ όλα εμείς οι ορθόδοξοι ας προετοιμαστούμε για ν’ ακούσουμε τους άλλους Χριστιανούς. Για να είμαστε αληθινοί μάρτυρες, χρειάζεται ν’ αφουγκραζόμαστε όπως και να μιλάμε, να σωπαίνουμε όπως και να κηρύττουμε. Πολύ συχνά προσφέρουμε απαντήσεις στους άλλους πριν κάνουμε τον κόπο να βρούμε ποιες είναι οι ερωτήσεις. Ας ακούσουμε λοιπόν τα αδέρφια μας τους Χριστιανούς της Δύσης – ακόμη και τους μη – Χριστιανούς. Ας μπούμε μαζί τους στη δική τους ιδιαίτερη εμπειρία, στη δική τους αίσθηση για την κρίση που διανύουμε, με όλα της τα διλήμματα, τα άγχη και τους δισταγμούς της. Ακούγοντας θα επιτύχουμε καλύτερη κατανόηση της δικής μας Ορθόδοξης κληρονομιάς.

Αυτό είναι το καθήκον μας, σαν Ορθόδοξης μειονότητας μέσα στο δυτικό κόσμο. Πώς όμως, μέσα από την οικουμενική μας κατάθεση, θα επιτύχουμε να είμαστε ανοικτοί χωρίς να παραιτούμαστε από την αλήθεια, να είμαστε σαφείς χωρίς αυταρέσκεια, να είμαστε σταθεροί χωρίς φανατισμό; Ας αγωνιστούμε να κάνουμε την Ορθόδοξη μαρτυρία μας περισσότερο κενωτική και γενναιόδωρη, σύμφωνα με το πνεύμα των μεγάλων αγίων του εικοστού αιώνα, όπως του Αγίου Νεκταρίου της Αίγινας, του Αγίου Τύχωνος της Μόσχας, των Αγιορειτών Αγίου Σιλουανού και πατρός Παϊσίου, του πατρός Αμφιλοχίου της Πάτμου και του πατρός Κλεόπα της Σιχάστριας.[...]

Γουέαρ, Κ., Επίσκοπος Διοκλείας, «Η μαρτυρία της ορθόδοξης Εκκλησίας στον εικοστό αιώνα», Μτφρ. Α. Αποστολίδης, *Σύναξη*, τεύχ. 75, σελ. 15.

Ο διάλογος ως άσκηση αγάπης

Ο Άγιος Νεκτάριος για την σχέση ορθοδόξων και ετεροδόξων

«Αι δογματικά διαφοραί ως αναγόμεναι προς μόνον το κεφάλαιον της πίστεως αφιένται ελεύθερον και απρόσβλητον το της αγάπης κεφάλαιον. Το δόγμα δεν καταπολεμεί την αγάπην. Η δε αγάπη χαρίζεται τω δόγματι, διότι πάντα στέγει, πάντα υπομένει. Η χριστιανική αγάπη εστίν αναλλοίωτος, δι' ο ουδ' η των ετεροδόξων χωλαίνουσα πίστις δύναται ν' αλλοιώση το προς αυτούς της αγάπης συναίσθημα. Διά της αγάπης εστί λίαν πιθανόν να ελκύση προς εαυτόν (ενν. ο επίσκοπος) και την εξ εσφαλμένης περιωπής κρίνουσαν δογματικόν τι ζήτημα ετερόδοξον εκκλησίαν. Η αγάπη ουδέποτε χάριν δογματικής τινος διαφοράς πρόπον να θυσιάζεται. Παράδειγμα έστω ο Απόστολος των εθνών, όστις εξ αγάπης και προς αυτούς τους σταυρωτάς του Χριστού ηύχето ανάθεμα είναι αυτών. Ο μη αγαπών τους ετεροδόξους επίσκοπος, ο μη και υπέρ αυτών εργαζόμενος, από ψευδούς κινείται ζήλου και εστερημένος εστίν αγάπης. Διότι όπου η αγάπη, εκεί και η αλήθεια και το φως, ο δε ψευδής ζήλος και η πεπλανημένη δόξα εξελέγχονται υπό του φωτός και της αγάπης και αποκρούονται. Τα της πίστεως ζητήματα ουδ' όλως δέον εστί να μειώσουσι το της αγάπης συναίσθημα. Οι διδάσκαλοι του μίσους εισί μαθηταί του πονηρού, διότι εκ της αυτής πηγής δεν εξέρχεται γλυκύ και πικρόν».

Άγιος Νεκτάριος (Κεφαλάς), Μητροπολίτης Πενταπόλεως, *Μάθημα Ποιμαντικής*, εκδ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, 1974, σελ. 192.

Κοινή Δήλωση Πάπα Φραγκίσκου και Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου (Ιεροσόλυμα, 25-5-2014): 50 χρόνια μετά την άρση των αναθεμάτων

«2.- Η σημερινή αδελφική μας συνάντηση είναι ένα νέο αναγκαίο βήμα στην πορεία προς την ενότητα, προς την οποία μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας οδηγήσει: στην κοινωνία μέσα στη νόμιμη διαφορετικότητα. [...] Στη διάρκεια αυτών των ετών ο Θεός, πηγή κάθε ειρήνης και αγάπης, μας δίδαξε να θεωρούμε ο ένας τον άλλο μέλη της ίδιας χριστιανικής οικογένειας, υπό έναν Κύριο και Σωτήρα, τον Ιησού Χριστό, και να αγαπιόμαστε αμοιβαία, έτσι ώστε να μπορούμε να ομολογούμε την πίστη μας στο ίδιο Ευαγγέλιο του Χριστού, όπως το παρέλαβαν οι Απόστολοι, το εξέφρασαν και το μετέδωσαν σ' εμάς οι Οικουμενικές Σύνοδοι και οι Πατέρες της Εκκλησίας.

Συνειδητοποιώντας πλήρως ότι δεν έχουμε φθάσει τον σκοπό της πλήρους κοινωνίας, σήμερα επιβεβαιώνουμε τη δέσμευσή μας να συνεχίσουμε να πορευόμαστε μαζί προς την ενότητα για την οποία ο Κύριος Χριστός προσευχήθηκε στον Πατέρα «να είναι όλοι ένα».

3.- Συνειδητοποιώντας ότι αυτή η ενότητα φανερώνεται με την αγάπη προς τον Θεό και την αγάπη προς τον πλησίον, ποθούμε την ημέρα κατά την οποία θα συμμετέχομε επιτέλους μαζί στο ευχαριστιακό συμπόσιο. Ως χριστιανοί, έχουμε καθήκον να προετοιμαστούμε για να λάβουμε αυτό το δώρο της ευχαριστιακής κοινωνίας. [...] Επιτυγχάνοντας αυτό τον στόχο, θα φανερώσομε εμπρός στον κόσμο την αγάπη του Θεού, και έτσι θα αναγνωριστούμε ως αληθινοί μαθητές του Ιησού Χριστού».

Ενοριακές Καμπάνες, Εφημερίδα των καθολικών ενοριών Σύρου, αριθ. 819, 13 Ιουνίου 2014, σελ. 1.

Προσευχή του Χριστού για τους μαθητές Του

²¹ [...] ἵνα πάντες ἔν ὧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

Ιω 17, 21.

²¹ [...] ὥστε να εἶναι ὅλοι ἕνα, ὅπως εσύ, Πατέρα, εἶσαι ενωμένος μ' ἐμένα κι ἐγὼ μ' ἐσένα. Να εἶναι κι αὐτοὶ ενωμένοι μ' ἐμάς, κι ἔτσι ο κόσμος να πιστέψῃ ὅτι μ' ἔστειλες εσύ.

Ἡ Κοινωνία των Αγίων. Ἔργο της Elise Ritter.